

Verdenskonferansen om «Frelse i idag» Bangkok 1972/73

Utdrag av rapportene

Dialog og misjon

1. Vårt møte i Thailand gav oss anledning til å få erfaringer om dialogen, i et nærliggende buddhist-kloster, ved å lytte til en ledende buddhistmunk som orienterte om buddhismens måte å drive meditasjon på, og ved å møte munkar og lekmenn som fortalte om sin tro og sitt liv. Vi lærte noe om de sosiale og politiske forhold i dette landet og hørte fra den lokale kirke at mange folk i Bangkok i stigende grad stilte spørsmål om livets mening og var på leting etter noe dypere, ja etter en ny identitet.

2. Medlemmene av seksjonen viste oss klart at det finner sted en dialog mange steder i verden, under sterkt varierende forhold og med forskjellig grad av intensitet og resultater. Vi erkjente at det var nødvendig å lytte for å forstå og meddele oss til andre. Medlemmer i gruppen fortalte om sine egne erfaringer som viste at de hadde funnet større klarhet i sin kristne tro og kunne gi bedre uttrykk for den etter å ha drøftet den og fått den prøvet gjennom dialog med sine partnere.

3. Kallet til dialog springer ut av vår tro. Utgangspunktet er bekreftelsen av frelsen i Jesus Kristus i alle dens aspekter som tilgivelse, frigjøring fra urettferdighet og undertrykkelse, fullbyrdelse i personlig liv og i samfunnslivet og ved utviklingen av vårt indre, åndelige liv. Det sentrale er Kristi kors og bekreftelsen av det gjennom oppstandelsen, skjønt dette ofte blir ufullkomment tolket av de kristne og misforstått av andre. Kristne kan ikke annet enn være trofaste mot dette, og det i enda høyere grad ettersom de erfarer disse sannheter i sitt eget liv.

4. Vi er oss bevisst at Gud kommer menneskene i møte både som skaper og som frelser, og fører mennesket inn i en hel eksistens og leder det til et mer omfattende fellesskap. Vi ser i Bibelen beretningen om hans frelsende handlinger blant folket i Sinaipakten, i vår Herres liv

som menneske (i vår Herres inkarnerte liv) og i det verdensvide misjonsoppdrag som er gitt til kirken. Vi vil ha våre øyne vidt åpne for å se hva Han gjør blant folk med en annen tro eller ideologi.

5. På tilsvarende måte taler tilhengere av en annen tro i dialogen ut fra sin egen erfaring. Vi er kalt til å lytte omhyggelig til den innsikt de har i livet, og den virkning denne innsikt har på deres karakter, daglige livsførsel og samfunnsånd. Dette innebærer at de også har et oppdrag.

6. Vi blir engasjert i dialog når vi deler de alminnelige menneskelige forventninger og deler ansvar med våre medmennesker. I dialog med mennesker av en annen tro møter vi personer som er formet av særskilte religiøse og kulturelle tradisjoner og gjør krav på å stå i et autentisk forhold til den høyeste makt som de anerkjenner. Vi må anerkjenne våre partnere i deres forståelse og erfaring av sin eksistens og verden som religiøse mennesker, hengitt til en avgjort tro. De deltar i dialogen fra dette utgangspunkt, slik vi er kalt ut fra vår hengivelse til Kristus, i takknemlighet for hva han har gjort for oss og andre, for hans kjærlighet til verden og hans ønske om at alle mennesker skal bli frelst og komme til sannhets erkjennelse. (1. Tim. 2,4.)

7. Vi vil være like villige til å lytte som til å tale. Ja, vi vet at vi ikke vil være i stand til å nå fram med vårt budskap uten at vi lytter. Vår dialog skal være åpen og fri, med vilje til å granske og bli gransket. Vi vil glede oss over det felles grunnlag som vi finner. Vi skal være like ivrige etter å oppdage forskjellene. Noen av disse kan kanskje løses, når vi forstår den åndelige erfaringsmessige og tankemessige bakgrunn som andre går ut fra og de vanskeligheter som ligger i språket. Med hensyn til de forskjeller som synes umulige å forene, vil vi huske Herrens løfte om at Ånden skal lede oss til hele sannheten. (Joh. 16,13)

8. I våre drøftelser har vi vurdert forholdet mellom dialog og evangelisering. Er det en ufravikelig spenning mellom disse, slik som noen frykter? Det er ikke nødvendig å se det slik. Vi vil være tro mot vår Herres befaling om å drive misjon og bære budskapet fram. Dette er en del av vår forpliktelse, og noe som folk med en annen tro vet er en plikt for de kristne, slik deres eget trosforhold til den høyeste makt gir dem en følelse av universell betydning. En trang til å dele og en villighet til å la andre dele med oss skulle inspirere oss til å vitne om Kristus i høyere grad enn en trang til å vinne en teologisk diskusjon. Vi kunne med glede registrere at misjonen i stadig større grad blir utført i denne dialogens ånd uten at det fører til en svakere forståelse for nødvendigheten av å drive evangelisering.

9. Det er neppe nødvendig å peke på at vi lever i pluralistiske samfunn. Folk med forskjellig tro flytter omkring i verden for å slå seg ned og arbeide i andre land. Det er misjonstiltak for religioner i andre land enn dem hvor de har sin opprinnelse og tradisjon. Samtidig er det en universell lengsel etter en ny identitet. På grunn av denne gjensidige misjon kan den kristne verdensmisjon igjen komme til å bli akseptabel som et autentisk uttrykk for kristen tro, uten å bli beskyldt for religiøs imperialisme. Den konfrontasjon og dialog som vil følge av dette, vil føre til en dypere forståelse, avskaffe uvitenheten om hverandre og skjerpe den forpliktelse som ligger i vårt kall.

10. Etter hvert som avhengigheten mellom folk og nasjoner øker, blir det et åpenbart behov for et verdenssamfunn. Som folk med forskjellig tro og ideologiske overbevisninger blir vi alle stilt overfor dette behov. Det er i lys av dette alle blir utfordret til å finne en ny forståelse av den universelle betydning av deres tro. Kristne kan frimodig arbeide sammen med andre for å møte menneskelig nød, lette menneskers lidelse, skaffe til veie sosial rettferdighet, arbeide for et større samfunn og kjempe for fred. I denne forbindelse er det verdt å merke seg at spørsmålet om et verdenssamfunn har kommet opp igjen og igjen i dialogen med mennesker av annen tro. Dette felles ønske trenger å bli nærmere utviklet.

11. Vi har alt sagt at vår holdning til folk med en annen tro springer fram av vår forståelse av Guds vilje at alle mennesker skal bli frelst. Derfor oppfordrer vi alle våre medlemskirker til å gå videre med sterk tro, med større kjærlighet til våre medmennesker, med bønn om ledelse og i tillit til at Gud virker blant alle folk for å gjøre sin frelsende kjærlighet tilgjengelig for alle i hver generasjon, og for å bygge sitt kjærlighetens kongerike som vi kristne ser åpenbart i Jesus Kristus.

Frelse og sosial rettferdighet

1. *Guds misjon.* – I den Hellige Ånds kraft er Kristus sendt fra Gud, Faderen, inn i denne splittede verden for å «forkynne evangeliet for de fattige, helbrede de sønderknuste i ånden, for å forkynne fanger at de skal få frihet, og blinde at de skal få syn, for å sette undertrykte i frihet og forkynne et velbehagelig år for Herren» (Luk. 4,18). Ved Kristus blir menn og kvinner frigjort og iført kraft og mulighet til å ta del i Hans messianske gjerning. Ved hans død på korset og hans oppstandelse fra de døde blir håpet om frelse realistisk, og virkeligheten blir håpefull. Han frigjør fra skyldens fengsel. Han tar bort det

uavvendelige i historien. I ham er Guds rike for frie mennesker til stede. Troen på Kristus utløser hos mennesket en skapende frihet til frelse for verden. Den som skiller seg fra Guds misjon, skiller seg selv fra frelsen.

Den frelse som Kristus brakte, og som vi har del i, tilbyr en omfattende helhet i dette oppsplittede liv. Vi forstår frelse som nytt liv – utfoldelsen av den sanne menneskelighet til Guds fylde (Kol. 2,9). Det er frelse av sjel og legeme, av individ og samfunn, menneskeslekten og den lengtende skapning. (Rom. 8,19). Likesom det onde virker både i det personlige liv og i trykkende sosiale strukturer som ydmyker menneskeheten, således manifesterer Guds rettferdighet seg både i rettferdiggjørelse av synderen og i politisk og sosial rettferdighet. Likesom skylden er både individuell og korporativ, så forandrer Guds frigjørende makt både personer og strukturer. Vi må overvinne dobbeltheten i vår tenkemåte om sjel og legeme, person og samfunn, menneske og skapning. Derfor ser vi kampen for økonomisk rettferdighet, politisk frihet og kulturell fornyelse som elementer i den totale frigjøring av verden gjennom Guds misjon. Denne frigjøring blir endelig fullført når «døden er oppslukt til seier» (1. Kor. 15,55). Denne omfattende forståelse av frelsen krever av hele Guds folk en tilsvarende omfattende holdning til deres deltakelse i frelsen.

2. *Frelse og frigjøring av kirker og kristne.* – Mange kristne som for Kristi skyld er opptatt med økonomisk og politisk kamp mot urettferdighet og undertrykkelse, spør seg selv og kirkene hva det betyr i dag å være en kristen og en sann kirke. Uten at kirkene frelses fra sitt fangenskap under de dominerende klasser, raser og nasjoner, kan det ikke bli noen kirke som frelser. Uten at kirkene blir frigjort fra sitt samvirke med strukturell urettferdighet og vold, finnes det ikke noen kirke som frigjør menneskeheten. Hver eneste kirke og alle kristne står over for spørsmålet om de tjener Kristus og hans frelsesverk alene, eller samtidig også de umenneskelige krefter i verden. «Ingen kan tjene to herrer, Gud og Mammon» (Mt. 6,24).

Vi må bekjenne at vi misbruker Guds navn ved kirkenes tilpasning til undertrykkende krefter, ved vår selvopptatte apati, kjærlighetsløshet og frykt. Vi søker det sanne samfunn i Kristus, hvor vi skal arbeide og lide for Hans rike. Vi søker den charismatiske kirke som vekker til live nye krefter for frelsen (1. Kor. 12). Vi søker en kirke som setter i verk nye tiltak for frigjøring og støtter arbeidet til frigjøringsgrupper uten noen beregnende egeninteresse. Vi søker en kirke som er en

katalysator for Guds frelsende handling i verden, en kirke som ikke bare er et tilfluktssted for de frelste, men et samfunn som tjener verden i Kristi kjærlighet.

3. *Frelse i fire (sosiale) dimensjoner.* – Innenfor den omfattende forståelse av frelsen ser vi frelsen realisere seg i fire sosiale dimensjoner; nemlig i kampen for økonomisk rettferdighet mot den utbytting som et folk utøver overfor et annet, i kampen for menneskeverd mot politisk undertrykkelse av medmennesker, i kampen for solidaritet i motsetning til fremmedgjørelsen mellom mennesker, og i håpets strid mot fortvilelsen i vårt personlige liv.

Misjonsoppgaven på det lokale plan

1. Når vi taler om den lokale kirke, mener vi hele Guds folk i et begrenset område. Dets karakter av å være ett samlet folk kan uttrykkes gjennom flere menigheter eller mindre grupper.

2. Den lokale kirke i virksomhet må være et uttrykk for hele kirkens trang til å fremme forkynnelsen av evangeliet om Jesus Kristus for hele verden, slik at møtet med ham må føre til at mennesker, og den situasjon de lever i, kan få del i frelsen.

3. En slik forkynnelse vil lett bli uvederheftig uten den synlige støtte av kristne som blir frelst både hva angår deres forhold til hverandre og innenfor det større menneskelige fellesskap som de lever i. Frelsen virker for å forandre personer og lokale menigheter og deres forhold til hverandre på ett sted, og samtidig bringe helbredelse og frigjørelse for det samfunn hvor disse menigheter har sin plass. En lokal menighet som lever for seg selv saboterer Guds frelsende handling i omgivelsene. En som våger å dele med sine omgivelser den nød og de forventninger som finnes der, og som forener seg med andre for å gjøre det som kreves, er et instrument for Guds frelse. Den hjelper menn og kvinner til å finne den egentlige mening og verdighet for sitt liv i Jesus Kristus. En slik menighet må gi rom for en stadig fornyelse av sitt eget liv, forkynnelse, dialog, tjeneste for de trengende, prosjekter for å forbedre samfunnsforholdene og aksjoner for sosial rettferdighet.

4. For å ruste den lokale menighet for misjonsoppgaven har Gud gitt nådemidlene, dåp, nattverd, skriften og bønnen i Kristi navn. Ved å gi Åndens gaver har han gjort det mulig for alle å ta del i Kirkens tjeneste og misjon.

5. Den største hindring for misjon i den lokale kirke er de vanlige kristnes mangel på overbevisning om at Jesus Kristus har betydning for verdens liv. Dette krever intet mindre enn en omvendelse fra menighetsmessig selvopptatthet til en våkenhet overfor hva Gud gjør for å frelse mennesker i verdens liv. Derfor skulle ethvert felles misjonstiltak bli fulgt av en stadig bevisstgjøring av den lokale menighet.

6. En viktig kilde for misjonen i den lokale kirke er omsorgen og den skapende virksomhet hos medlemmene i det lokale samfunn. Fra denne synsvinkel skulle presten betraktes som en medarbeider i et team, som kan tilskynde og ko-ordinere deres ressurser for misjon. Utdannelsen av prester burde innbefatte den nødvendige faglige dyktighet til dette.

7. Menigheter som tilhører forskjellige kirkesamfunn i et lokalt distrikt bør handle i fellesskap når det er mulig, og så langt det er mulig, og må ha frihet til å avgjøre i fellesskap hvilket uttrykk deres svar på misjonsoppdraget i den lokale situasjon bør ha. Dette kan medføre en overføring av en viss grad av myndighet og bevilgningsrett fra de øverste organer i et kirkesamfunn til de lokale kirker. Vi anmoder alle medlemskirker i Kirkenes Verdensråd om å ta lærdom av de dristigere eksperimenter på dette område hos hverandre. Av samme grunn burde grupper av kristne som deler en særegen oppfatning av sitt ansvar gis frihet og oppmuntres til å utvikle sin egen form for vitnesbyrd, uten å måtte tilpasse seg det mønster som majoriteten hevder.

8. Jo friere og mer lokalt selvstendig kirken får anledning til å utføre sitt misjonsoppdrag, jo mer vil den få bruk for dem som Gud utpeker til å representere fellesskapet og helheten i kirken. Vi nevner to slike her:

a. Personer som er satt inn i de forskjellige tjenester for kirken som helhet, representerer den totale kirke i hver menighet, gruppe eller selle.

b. En kristen utenfra – det kan være en nyinnflytter, en fremmed student, en lekmann eller kvinne fra utlandet som har midlertidig arbeid i landet, eller en misjonær fra en annen kirke – representerer også kirkenes alminnelige rekkevidde og verden som en helhet og bidrar til å hindre at den lokale kirke blir selvtilstrekkelig og innadvendt.

9. Kirker som har en lang tradisjon for å «sende» sine misjonærer til andre steder, trenger å ta skritt for å venne sine medlemmer til at uten den fremmedes nærvær og vitnesbyrd er de selv utilstrekkelige. Av disse grunner ber vi alle medlemskirker i Kirkenes Verdensråd om å overveie grundigere de forskjellige måter som kan gjøre det å sende og motta misjonærer til en helt gjensidig sak i et internasjonalt perspektiv. Det må bli til berikelse for alle kirker i deres misjonsansvar i alle seks verdensdeler. Vi anbefaler særlig prinsippet om deling av personell i hvilken som helst form som kan vise seg å være mest effektiv i den enkelte situasjon.